

Parallels in Sefer Bereshit

Parshat Vayechi: Shimon, Levi, and Pinchas: Can Zealotry Be Redeemed?

ה שְׁמֵעוֹן וְלֵוִי, אֲחִים--כְּלֵי חַמָּס, מְכַרְתִּיהֶם.	5 Simeon and Levi are brethren; weapons of violence their kinship.
ו בְּסֻדָּם אֶל-תְּבֹא נַפְשִׁי, בְּקִהְלָם אֶל-תִּחַד כְּבֹדִי: כִּי בְאַפָּם הָרְגוּ אִישׁ, וּבְרִצְנָם עָקְרוּ-שׁוֹר.	6 Let my soul not come into their council; unto their assembly let my glory not be united; for in their anger they slew men, and in their self-will they houghed oxen.
ז אָרוּר אַפָּם כִּי עָז, וְעִבְרָתָם כִּי קָשָׁתָהּ; אֶחְלָקֵם בְּיַעֲקֹב, וְאֶפְיָצֵם בְּיִשְׂרָאֵל.	7 Cursed be their anger, for it was fierce, and their wrath, for it was cruel; I will divide them in Jacob, and scatter them in Israel.

בסודם אל תבא נפשי – זה מעשה זמרי, כשנתקבלו שבטו של שמעון להביא את המדינית לפני משה, ואמרו: אם תאמר זו חסורה, בת יתרו מי התירה לך. אל יזכר שמי בדבר: זמרי בן סלוא נשיא בית אב לשמעוני (במדבר כ"ה:י"ד), ולא כתוב: 'בן יעקב'.

ובקהלם – כשיקהיל קרח שהוא משבט לוי את כל העדה על משה ועל אהרן.

אל תחד כבודי – שם, אל יתייחד שמי עמהם. קרח בן יאהר בן קהת בן לוי (במדבר ט"ז:א'), ולא נאמר: 'בן יעקב'. אבל בדברי הימים, כשנתייחסו בני קרח על הדוכן, נאמר: בן יאהר בן קהת בן לוי בן ישראל (דברי הימים א' ו':כ"ג).

כי באפם הרגו איש – אילו חמור ואנשי שכם...

ובלונם עקרו שור – ראו לעקר את יוסף שנקרא שור: בכור שורו הדר לו (דברים ל"ג:י"ז).

1. בראשית לד

ל וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל-שְׁמֵעוֹן וְאֶל-לֵוִי, עֲבַרְתֶּם אֵתִי, לְהַבְאִישְׁנִי בְיֹשְׁבֵי הָאָרֶץ, בְּכַנְעֲנִי וּבְפְרִזִּי; וְאֲנִי, מְתֵי מִסְפָּר, וְנֶאֱסַפּוּ עָלַי וְהַכּוּנִי, וְנִשְׁמַדְתִּי אֲנִי וּבֵיתִי. 30 And Jacob said to Simeon and Levi: 'Ye have troubled me, to make me odious unto the inhabitants of the land, even unto the Canaanites and the Perizzites; and, I being few in number, they will gather themselves together against me and smite me; and I shall be destroyed, I and my house.' |

לא וַיֹּאמְרוּ: הֲכֹזֵבָה, יַעֲשֶׂה אֶת-אֲחֹתָנוּ. 31 And they said: 'Should one deal with our sister as with a harlot?' |

2. במדבר פרק כה

א וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל, בְּשֵׁטִים; וַיַּחַל הָעָם, לְזַנּוֹת אֶל-בָּנוֹת מוֹאָב. 1 And Israel abode in Shittim, and the people began to commit harlotry with the daughters of Moab. |

ב וַתִּקְרְאוּ לְעָם, לְזִבְחֵי אֱלֹהֵיהֶן; וַיֹּאכְל הָעָם, וַיִּשְׁתַּחֲווּ לְאֱלֹהֵיהֶן. 2 And they called the people unto the sacrifices of their gods; and the people did eat, and bowed down to their gods. |

ג וַיִּצְמַד יִשְׂרָאֵל, לְבַעַל פְּעוֹר; וַיִּחַר-אֵף יְהוָה, בְּיִשְׂרָאֵל. 3 And Israel joined himself unto the Baal of Peor; and the anger of the LORD was kindled against Israel. |

ד וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה, קַח אֶת-כָּל-רָאשֵׁי הָעָם, וְהוֹקַע אוֹתָם בְּפָנֵי הַשֶּׁמֶשׁ, כִּי 4 And the LORD said unto Moses: 'Take all the chiefs of the people, and hang them up unto the LORD in face of the sun, that |

ליהנה, נגד השמש; וישב חרון אף- יהנה, מישראל. the fierce anger of the LORD may turn away from Israel.'

ה ויאמר משה, אל-שפטי ישראל: הרגו איש אנשיו, הנצמדים לבעל פעור. 5 And Moses said unto the judges of Israel: 'Slay ye every one his men that have joined themselves unto the Baal of Peor.'

ו והנה איש מבני ישראל בא, ויקרב אל-אחיו את-המדנית, לעיני משה, ולעיני כל-עדת בני-ישראל; והמה בכים, פתח אהל מועד. 6 And, behold, one of the children of Israel came and brought unto his brethren a Midianitish woman in the sight of Moses, and in the sight of all the congregation of the children of Israel, while they were weeping at the door of the tent of meeting.

ז וירא, פינחס בן-אלעזר, בן-אהרן, הכהן; ויקם מתוך העדה, ויקח רמח בידו. 7 And when Phinehas, the son of Eleazar, the son of Aaron the priest, saw it, he rose up from the midst of the congregation, and took a spear in his hand.

ח ויבא אחר איש-ישראל אל-הקבה, וידקר את-שניהם--את איש ישראל, ואת-האשה אל-קבתה; ותעצר, המגפה, מעל, בני ישראל. 8 And he went after the man of Israel into the chamber, and thrust both of them through, the man of Israel, and the woman through her belly. So the plague was stayed from the children of Israel.

ט ויהיו, המתים במגפה--ארבעה ועשרים, אלף. {פ} 9 And those that died by the plague were twenty and four thousand. {P}

י וידבר יהוה, אל-משה לאמר. 10 And the LORD spoke unto Moses, saying:

יא פינחס בן-אלעזר בן-אהרן הכהן, השיב את-חמתי מעל בני-ישראל, בקנאו את-קנאתי, בתוכם; ולא-כליתי את-בני-ישראל, בקנאתי. 11 Phinehas, the son of Eleazar, the son of Aaron the priest, hath turned My wrath away from the children of Israel, in that he was very jealous for My sake among them, so that I consumed not the children of Israel in My jealousy.

יב לכן, אומר: הנני נתן לו את-בריתי, שלום. 12 Wherefore say: Behold, I give unto him My covenant of peace;

יג והיתה לו ולזרעו אחריו, ברית כהנת עולם--תחת, אשר קנא לאלהיו, ויכפר, על-בני ישראל. 13 and it shall be unto him, and to his seed after him, the covenant of an everlasting priesthood; because he was jealous for his God, and made atonement for the children of Israel.'

יד ושם איש ישראל המכה, אשר הכה את-המדנית--זמרי, בן-סלוא: נשיא בית-אב, לשמעני. 14 Now the name of the man of Israel that was slain, who was slain with the Midianitish woman, was Zimri, the son of Salu, a prince of a fathers' house among the Simeonites.

טו ושם האשה המכה המדנית, כזבי בת-צור: ראש אמות בית-אב במדין, הוא. {פ} 15 And the name of the Midianitish woman that was slain was Cozbi, the daughter of Zur; he was head of the people of a fathers' house in Midian. {P}

בקנאו את קנאתי – בנקמו את נקמתי, בקיפאו את הקצף שהיה לי להרוץ. כל לשון קנאה המתחרה לנקום נקמת דבר, אינפריימינט בלעז.

3. סנהדרין פב.

הגונב את הקסוה והמקלל בקוסם והבוועל ארמית קנאין פוגעין בו.

קנאין פוגעין בו – בני אדם שכרנו המתקנאין קנאתו של מקום פוגעין בו בשעה שרואין את המעשה, אזל לאחר מיכן אינ מיתחו מסורה לבית דין. והלכה למשה מסיני הוא.

4. סנהדרין פב. – פב:

ויאמר משה אל שפטי ישראל וגו' הלך שבטו של שמעון אצל זמרי בן סלוא, אמרו לו: הן דנין דיני נפשות, ואתה יושב ושותק? מה עשה – עמד וקיבץ עשרים וארבעה אלף מישראל, והלך אצל כזבי, אמר לה: השמיעי לי! – אמרה לו: בת מלך אני, וכן צוה לי אבי: לא תשמעי אלא לגדול שבהם. אמר לה: אף הוא נשיא שבט הוא, ולא עוד אלא שהוא גדול ממנו, שהוא שני לבטן והוא שלישי לבטן...

וירא פנחס בן אלעזר, מה ראה? – אמר רב: ראה מעשה, ונזכר הלכה. אמר לו: אחי אבי אבא, לא כך לימדתי ברדתך מהר סיני: הבעל את הנכרית קנאין פוגעין בו! – אמר לו: קריינא דאיגרתא איהו ליהוי פרוונקא. ושמואל אמר: ראה שאין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה' – כל מקום שיש חילול השם – אין חולקין כבוד לרב...

שלף שננה, והניחה באונקלו, והיה שען והולך על מקלו, וכיון שהגיע אצל שבטו של שמעון אמר: **היכן מצינו ששבטו של לוי גדול משל שמעון?** אמרו: הניחו לו, אף הוא לעשות צרכיו נכנס, התירו פרושין את הדבר...

בא וחיבתן לפני המקום, אמר לפניו: רבוננו של עולם, על אלו יפלו עשרים וארבעה אלף מישראל? שנאמר "ויהיו המתים במגפה ארבעה ועשרים אלף", והיינו דכתיב "ויעמד פינחס ויפלל", אמר רבי אלעזר: "ויפלל" לא נאמר, אלא "ויפלל" – מלמד כביכול שעשה פלילות עם קונו. בקשו מלאכי השרת לדחפו, אמר להן: הניחו לו, קנאי בן קנאי הוא, משיב חימה בן משיב חימה הוא.

בן קנאי – משצט לוי שקינא צמעסה דינה, דכתיב "הכזונה יעסה את אחותנו".

משיב חמה – **אהרן** צמעסה דקרח, דכתיב "כי ילך הקלף" וכתיב "ויתן את הקטורת".

(ט) וידבר יי אל משה לאמר. (י) הרמו מתוך העדה הזאת ואכלה אתם כרגע ויפלו על פניהם. (יא) ויאמר משה אל אהרן קח את המחטה ותן עליה אש מעל המזבח ושים קטרת והולך מהרה אל העדה וכפר עליהם פי יצא הקצף מלפני יי החל הנגף. (יב) וישח אהרן פאשר דבר משה ויך אל תוך מקהל והנה החל הנגף בעם ויתן את הקטרת וכפר על העם. (יג) ויעמד בין המתים ובין החיים ו**ותעצר המגפה**. (יד) ויהיו המתים במגפה ארבעה עשר אלף ושבע מאות מלבד המתים על דבר קרח. (טו) וישב אהרן אל משה אל פתח אהל מועד והמגפה נעצרה.

(ג) ויצמד ישראל לבעל פעור ויחר אף יי בישראל. (ד) ויאמר יי אל משה קח את כל ראשי העם והוקע אותם ליי נגד השמש וישב חרון אף יי מישראל. (ה) ויאמר משה אל שפטי ישראל הרגו איש אנשיו הנצמדים לבעל פעור. (ו) והנה איש מבני ישראל בא ויקרב אל אחיו את המדנית לעיני משה ולעיני כל עדת בני ישראל והמה בכים פתח אהל מועד. (ז) וירא פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן וקם מתוך העדה וישח רמח בידו. (ח) ויבא אחר איש ישראל אל הקבה וידקר את שניהם את איש ישראל ואת האשה אל קבתה ו**ותעצר המגפה** מעל בני ישראל. (ט) ויהיו המתים במגפה ארבעה ועשרים אלף. (י) וידבר יי אל משה לאמר. (יא) פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי בתוכם ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי.

5. רש"י במדבר כה:א

לזנות אחא זנות מואב – על ידי עלת זלעם, כדלית' זחלק (בבלי סנהדרין קו.).

6. בראשית לד

(כ) ויבא חמור וישכם בנו אל שער עירם וידברו אל אנשי עירם לאמר. (כא) האנשים האלה שלמים הם אתנו וישבו בארץ ויסחרו אותה והארץ הנה רחבת ידיים לפניהם את בנתם נקח לנו לנשים ואת בנותינו נתן להם. (כב)

אֲדָּ בּוֹזֵאת יֵאָתוּ לָנוּ הָאֲנָשִׁים לְשֹׁבֵת אֶתְנוּ לְהִיּוֹת לָעַם אֶחָד בְּהַמּוֹל לָנוּ כָּל זָכָר כְּאֲשֶׁר הֵם נְמַלִּים. (כג) מְקַנְהֵם וְקַנְנָם וְכָל בְּהֵמָתָם הַלּוֹא לָנוּ הֵם אֲדָּ נֵאֻתָּה לָהֶם וַיֵּשְׁבוּ אֶתְנוּ.

7. במדבר ב:יב-יג

(יב) וְהַחֹנֵם עָלָיו מִטָּה שְׁמֵעוּן וְנָשִׂיא לְבָנֵי שְׁמֵעוֹן שְׁלֹמִיאל בֶּן צוּרִישֶׁדִי. (יג) וַצָּבָאוּ וּפְקֻדֵיהֶם תִּשְׁעָה וְחַמְשִׁים אֶלֶף וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת.

8. במדבר כו:יד

אֵלֶּה מִשְׁפָּחֹת הַשְּׁמֵעֲנִי שְׁנַיִם וְעֶשְׂרִים אֶלֶף וּמֵאֵתָיִם.

a. רש"י במדבר כו:יג

לפי החסרון שחסר שבט שמעון במניין זה ממניין ראשון שבמדבר סיני, נראה שכל עשרים וארבעה אלף נפלו משבטו של שמעון.

9. אגרות משה אבן העזר א:לח

הנה ודאי האמת כאשר כתבת בשם הגאון ר' שלמה היימאן זצ"ל שלא הותר זה אלא לקנאין, שהוא כדפרש"י בסנהדרין דף פ"א בני אדם כשרים המתקנאים קנאתו של מקום פוגעין בו עיי"ש ואם הוא לכוונה אחרת הרי אינו קנאי ולא הותר לו וממילא הוא רוצח ממש שהוא חייב מיתה בעצם כפי שידוע כלפי שמיא אך אינו שייך להרגו בדיני אדם משום דאולי האמת שהוא קנאי, דאף אם לפי אומדן דעתנו אין איש זה ראוי למדרגת קנאי מ"מ אולי אין אומדנא שלנו אמת וספק נפשות להקל.

ויש להסתפק באיש שלפי האומדנא אינו במדרגת קנאי שמה שפטור ממיתה הוא רק מדין ספק נפשות להקל אם אחד שמחזיקו לאינו קנאי הרגו קודם שהספיק להרוג את הבוועל אולי ג"כ לא יתחייב מיתה מספק שמא אינו קנאי, דאף שמ"מ אין חייבין להציל את הבוועל וליכא דין הצלה מצד הצלת הבוועל מ"מ הא איכא דין מצילין אותן בנפשו לרש"י ותוס' /סנהדרין/ דף ע"ג שמפרשים שמצילין אותן מן העבירה בנפשו דכיון שאם הוא אינו קנאי הרי הוא עושה עבירה דרציחה והיה רשאי להרגו להצילו מן העבירה זו דרציחה...

10. אפיקי ים ב:מ

...וגם ד' הש"ס צ"ע, כיון דהלכה למשה מסיני, דבוועל ארמית קנאין פוגעין בו, איך נקרא פנחס רוודף?!

ואולי משום דדוקא בעושה לקנא קנאת ד', רשאי להורגו בשעת מעשה, אבל לא מטעם אחר, והבוחר לבות הוא יודע אם לעקל או לעקלקלות, וע"כ הכתוב מעיד על פנחס, "בקנאו את קנאתי וגו'", אבל זמרי אינו מחויב להאמינו בזה, ולגבי הי' נחשב כרוודף...

11. יהושע כב

9 And the children of Reuben and the children of Gad and the half-tribe of Manasseh returned, and departed from the children of Israel out of Shiloh, which is in the land of Canaan, to go unto the land of Gilead, to the land of their possession, whereof they were possessed, according to the commandment of the LORD by the hand of Moses.

ט וַיָּשׁוּבוּ וַיֵּלְכוּ בְנֵי-רְאוּבֵן וּבְנֵי-גָד וְחֶצְיֵי שֵׁבֶט מְנַשֶּׁשֶׁה, מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, מִשְׁלָה, אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ-כְּנָעַן--לְלֶכֶת אֶל-אֶרֶץ הַגִּלְעָד, אֶל-אֶרֶץ אֲחֻזַּתָם אֲשֶׁר נִאֲחָזוּ-בָּהּ, עַל-פִּי יְהוָה, בְּיַד-מֹשֶׁה.

10 And when they came unto the region about the Jordan, that is in the land of Canaan, the children of Reuben and the children of Gad and the half-tribe of Manasseh built there an altar by the Jordan, a great altar to look upon.

י וַיָּבֹאוּ אֶל-גְּלִילֹת הַיַּרְדֵּן, אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ כְּנָעַן; וַיִּבְנוּ בְנֵי-רְאוּבֵן וּבְנֵי-גָד וְחֶצְיֵי שֵׁבֶט מְנַשֶּׁשֶׁה שֵׁם מִזְבֵּחַ, עַל-הַיַּרְדֵּן--מִזְבֵּחַ גָּדוֹל, לְמַרְאֵה.

11 And the children of Israel heard say: 'Behold, the children of Reuben and the children of Gad and the half-tribe of Manasseh have built an altar in the forefront of the land of Canaan, in the region about the Jordan, on the side that pertaineth to the children of Israel.'

יא וַיִּשְׁמְעוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל, לֵאמֹר: הִנֵּה בָנוּ בְנֵי-רְאוּבֵן וּבְנֵי-גָד וְחֶצְיֵי שֵׁבֶט מְנַשֶּׁשֶׁה אֶת-הַמִּזְבֵּחַ, אֶל-מוֹל אֶרֶץ כְּנָעַן--אֶל-גְּלִילֹת הַיַּרְדֵּן, אֶל-עֵבֶר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

- יב** וישמעו, בני ישראל; ויקהלו כל-
עדת בני-ישראל, שלה, לעלות
עליהם, לצבא. {פ}
- יג** וישלחו בני-ישראל אל-בני-ראובן
ואל-בני-גד, ואל-חצי שבט-מנשה--
אל-ארץ הגלעד: את-פינחס, בן-
אלעזר הכהן.
- יד** ועשרה נשאים, עמו--נשיא אחד
נשיא אחד לבית אב, לכל משות
ישראל; ואיש ראש בית-אבותם
המה, לאלפי ישראל.
- טו** ויבאו אל-בני-ראובן ואל-בני-גד,
ואל-חצי שבט-מנשה--אל-ארץ
הגלעד; וידברו אתם, לאמר.
- טז** זה אמרו כל עדת יהוה, מה-
המעל הזה אשר מעלתם באלהי
ישראל, לשוב היום, מאחרי יהוה--
בבנותכם לכם מזבח, למרדכם היום
ביהוה.
- יז** המעט-לנו, את-עון פעור, אשר
לא-הטהרנו ממנו, עד היום הזה;
ויהי הנגף, בעדת יהוה.
- יח** ואתם תשובו היום, מאחרי
יהוה; והיה, אתם תמרדו היום
ביהוה, ומחר, אל-כל-עדת ישראל
יקצי.
- יט** ואך אם-טמאה ארץ אחזתכם,
עברו לכם אל-ארץ אחזת יהוה אשר
שכן-שם משכן יהוה, והאחזו,
בתוכנו; וביהוה אל-תמרדו, ואתנו
אל-תמרדו, בבנותכם לכם מזבח,
מבלעדי מזבח יהוה אלהינו.
- כ** הלוא עכו בן-זרח, מעל מעל
בחכם, ועל-כל-עדת ישראל, היה
קצי; והוא איש אחד, לא גנע
בעונו. {ס}
- כא** ויענו בני-ראובן ובני-גד, וחצי
שבט המנשה; וידברו, את-ראשי
אלפי ישראל.
- כב** אל אלהים יהוה אל אלהים
יהוה, הוא ידע, וישראל, הוא ידע:
אם-במרד ואם-במעל ביהוה, אל-
תושיענו היום הזה.
- כג** לבנות לנו מזבח, לשוב מאחרי
יהוה; ואם-להעלות עליו עולה
ומנחה, ואם-לעשות עליו זבחי
שקמים--יהוה, הוא יבקש.
- כד** ואם-לא מדאגה מדבר, עשינו
את-זאת לאמר: מחר, לאמרו
- 12** And when the children of Israel heard of it, the whole
congregation of the children of Israel gathered themselves
together at Shiloh, to go up against them to war. {P}
- 13** And the children of Israel sent unto the children of Reuben,
and to the children of Gad, and to the half-tribe of Manasseh,
into the land of Gilead, Phinehas the son of Eleazar the priest;
- 14** and with him ten princes, one prince of a fathers' house for
each of the tribes of Israel; and they were every one of them
head of their fathers' houses among the thousands of Israel.
- 15** And they came unto the children of Reuben, and to the
children of Gad, and to the half-tribe of Manasseh, unto the land
of Gilead, and they spoke with them, saying:
- 16** 'Thus saith the whole congregation of the LORD: What
treachery is this that ye have committed against the God of
Israel, to turn away this day from following the LORD, in that
ye have builded you an altar, to rebel this day against the
LORD?
- 17** Is the iniquity of Peor too little for us, from which we have
not cleansed ourselves unto this day, although there came a
plague upon the congregation of the LORD,
- 18** that ye must turn away this day from following the LORD?
and it will be, seeing ye rebel to-day against the LORD, that to-
morrow He will be wroth with the whole congregation of Israel.
- 19** Howbeit, if the land of your possession be unclean, then pass
ye over unto the land of the possession of the LORD, wherein
the LORD'S tabernacle dwelleth, and take possession among
us; but rebel not against the LORD, nor rebel against us, in
building you an altar besides the altar of the LORD our God.
- 20** Did not Achan the son of Zerah commit a trespass
concerning the devoted thing, and wrath fell upon all the
congregation of Israel? and that man perished not alone in his
iniquity.' {S}
- 21** Then the children of Reuben and the children of Gad and the
half-tribe of Manasseh answered, and spoke unto the heads of
the thousands of Israel:
- 22** 'God, God, the LORD, God, God, the LORD, He knoweth,
and Israel he shall know; if it be in rebellion, or if in treachery
against the LORD--save Thou us not this day--
- 23** that we have built us an altar to turn away from following the
LORD; or if to offer thereon burnt-offering or meal-offering, or
if to offer sacrifices of peace-offerings thereon, let the LORD
Himself require it;
- 24** and if we have not rather out of anxiety about a matter done
this, saying: In time to come your children might speak unto our

- בְּנֵיכֶם לְבַנְיָנוּ לֵאמֹר, מִה־לָּכֶם, וְלִיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל. children, saying: What have ye to do with the LORD, the God of Israel?
- כה** וַיְגֹבֵל נֹתָן-יְהוָה בְּיַמּוֹ וּבְיַמֵּיכֶם בְּנֵי-רְאוּבֵן וּבְנֵי-גָד, אֶת-הַיַּרְדֵּן--אִין-לָכֶם חֵלֶק, בְּיְהוָה; וְהָשִׁבִיתוּ בְּנֵיכֶם אֶת-בְּנֵינֵנוּ, לְבִלְתִּי יִרְאֵ אֶת-יְהוָה. **25** for the LORD hath made the Jordan a border between us and you, ye children of Reuben and children of Gad; ye have no portion in the LORD; so might your children make our children cease from fearing the LORD.
- כו** וַנֹּאמֶר--נַעֲשֶׂה-נָא לָנוּ, לְבָנוֹת אֶת-הַמִּזְבֵּחַ: לֹא לְעֹלָה, וְלֹא לְזָבַח. **26** Therefore we said: Let us now prepare to build us an altar, not for burnt-offering, nor for sacrifice;
- כז** כִּי עַד הוּא בְּיַמֵּינוּ וּבְיַמֵּיכֶם, וּבִין דְּרוֹתֵינוּ אַחֲרֵינוּ, לְעַבַד אֶת-עַבְדְּתֵי יְהוָה לְפָנָיו, בְּעֹלֹתֵינוּ וּבְזִבְחֵינוּ וּבְשָׁלְמֵינוּ: וְלֹא-יֵאמְרוּ בְּנֵיכֶם מָחָר לְבַנְיָנוּ, אִין-לָכֶם חֵלֶק בְּיְהוָה. **27** but it shall be a witness between us and you, and between our generations after us, that we may do the service of the LORD before Him with our burnt-offerings, and with our sacrifices, and with our peace-offerings; that your children may not say to our children in time to come: Ye have no portion in the LORD.
- כח** וַנֹּאמֶר--וְהָיָה כִּי-יֵאמְרוּ אֲלֵינוּ וְאֶל-דְּרוֹתֵינוּ, מָחָר; וְאָמְרוּ רְאוּ אֶת תְּבִנַת מִזְבֵּחַ יְהוָה אֲשֶׁר-עָשׂוּ אֲבוֹתֵינוּ, לֹא לְעֹלָה וְלֹא לְזָבַח--כִּי-עַד הוּא, בְּיַמֵּינוּ וּבְיַמֵּיכֶם. **28** Therefore said we: It shall be, when they so say to us or to our generations in time to come, that we shall say: Behold the pattern of the altar of the LORD, which our fathers made, not for burnt-offering, nor for sacrifice; but it is a witness between us and you.
- כט** חָלִילָה לָנוּ מִמֶּנּוּ לְמַרְדּ בְּיְהוָה, וְלָשׁוּב הַיּוֹם מֵאַחֲרֵי יְהוָה, לְבָנוֹת מִזְבֵּחַ, לְעֹלָה לְמִנְחָה וּלְזָבַח--מִלֶּבֶד, מִזְבֵּחַ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, אֲשֶׁר, לְפָנָי מִשְׁכְּנִי. {פ} **29** Far be it from us that we should rebel against the LORD, and turn away this day from following the LORD, to build an altar for burnt-offering, for meal-offering, or for sacrifice, besides the altar of the LORD our God that is before His tabernacle.' {P}
- ל** וַיִּשְׁמַע פִּינְחָס הַכֹּהֵן, וְנָשִׂיאֵי הָעֵדָה וְרֹאשֵׁי אֲלָפֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר אִתּוֹ, אֶת-הַדְּבָרִים, אֲשֶׁר דָּבְרוּ בְּנֵי-רְאוּבֵן וּבְנֵי-גָד וּבְנֵי מְנַשֶּׁה; וַיִּיטֹב, בְּעֵינֵיהֶם. **30** And when Phinehas the priest, and the princes of the congregation, even the heads of the thousands of Israel that were with him, heard the words that the children of Reuben and the children of Gad and the children of Manasseh spoke, it pleased them well.
- לא** וַיֹּאמֶר פִּינְחָס בֶּן-אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן אֶל-בְּנֵי-רְאוּבֵן וְאֶל-בְּנֵי-גָד וְאֶל-בְּנֵי מְנַשֶּׁה, הַיּוֹם יָדַעְנוּ כִּי-בָתוּכֶנוּ יְהוָה, אֲשֶׁר לֹא-מַעַלְתֶּם בְּיְהוָה, הַמַּעַל הַזֶּה; אִז, הִצַּלְתֶּם אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל--מִיַּד יְהוָה. **31** And Phinehas the son of Eleazar the priest said unto the children of Reuben, and to the children of Gad, and to the children of Manasseh: 'This day we know that the LORD is in the midst of us, because ye have not committed this treachery against the LORD; now have ye delivered the children of Israel out of the hand of the LORD.'
- לב** וַיָּשׁוּב פִּינְחָס בֶּן-אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן וְהַנְּשִׂיאִים מֵאֶת בְּנֵי-רְאוּבֵן וּמֵאֶת בְּנֵי-גָד מֵאֶרֶץ הַגִּלְעָד, אֶל-אֶרֶץ כְּנָעַן--אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל; וַיִּשְׁבוּ אוֹתָם, דָּבָר. **32** And Phinehas the son of Eleazar the priest, and the princes, returned from the children of Reuben, and from the children of Gad, out of the land of Gilead, unto the land of Canaan, to the children of Israel, and brought them back word.
- לג** וַיִּיטֹב הַדְּבָר, בְּעֵינֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל, וַיְבָרְכוּ אֱלֹהִים, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל; וְלֹא אָמְרוּ, לְעֹלֹת עֲלֵיהֶם לְצַבָּא, לְשַׁחַת אֶת-הָאָרֶץ, אֲשֶׁר בְּנֵי-רְאוּבֵן וּבְנֵי-גָד יֹשְׁבִים בָּהּ. **33** And the thing pleased the children of Israel; and the children of Israel blessed God, and spoke no more of going up against them to war, to destroy the land wherein the children of Reuben and the children of Gad dwelt.
- לד** וַיִּקְרְאוּ בְּנֵי-רְאוּבֵן וּבְנֵי-גָד, לְמִזְבֵּחַ: כִּי עַד הוּא בְּיַמֵּינוּ, כִּי יְהוָה הָאֱלֹהִים. {פ} **34** And the children of Reuben and the children of Gad called the altar--: 'for it is a witness between us that the LORD is God.' {P}

12. זבחים קא:

אר"א א"ר חנינא : לא נתכהו פינחס עד שהרגו לזמרי, דכתיב : והיתה לו ולזרעו אחריו ברית כהונת עולם. רב אשי אמר : עד ששם שלום בין השבטים, שנאמר : וישמע פינחס הכהן ונשיאי העדה וראשי אלפי ישראל וגו'.

13. סוטה מג:

תָּנָא לֹא לְחֻנָּם הֵלְךְ פִּינְחָס לְמַלְחָמָה אֶלָּא לִפְרַע דִּין אָבִי אָמוּ, שְׁנָאֵמַר "וְהַמְדִּינִים מְכָרוּ אֶתְּךָ אֶל מִצְרַיִם" וְגוֹי
לְמִימְרָא דְפִינְחָס מִיּוֹסֵף אֶתִּי, וְהָא כְּתִיב "וְאֶלְעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן לָקַח לּוֹ מִבְּנוֹת פּוּטִיאל לּוֹ לְאִשָּׁה". מֵאִי לָאוּ דְאֶתִּי
מִיִּתְרוֹ שְׁפִיטָם עֲגָלִים לְעִבּוּדָה זָרָה? לָא מִיּוֹסֵף שְׁפִיטָפֶט בְּיָצְרוּ...